
Uchwała Izb Karnej i Wojskowej SN z dnia 24 marca 1972 r. (VI KZP 47)

Palestra 19/4(208), 113

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

2.

UCHWAŁA

Izb Karnej i Wojskowej SN

z dnia 24 marca 1972 r.

(VI KZP 47/70)*

Do sprawcy, który w chwili wydania w jego sprawie pierwszego wyroku nie miał ukończonych 21 lat, stosuje się aż do prawomocności wyroku przepisy dotyczące młodocianych, chociażby w toku postępowania wiek ten przekroczył.

Zasada ta obowiązuje także w razie orzekania w przedmiocie warunkowego przedterminowego zwolnienia (podkr. moje — J.G.).

Głosa

do powyższej uchwały SN z dnia 24 marca 1972 r.

Uchwała ta rozstrzyga interesującą prawnie i pedagogicznie kwestię, czy skazany, który w chwili wydawania pierwszego wyroku w jego sprawie nie ukończył 21 lat, będzie z tego tytułu w postępowaniu wykonawczym korzystał z możliwości warunkowego przedterminowego zwolnienia na zasadach przewidzianych dla młodocianych bez względu na to, ile będzie miał lat w chwili rozpoznawania tej ostatniej kwestii.

Zagadnienie to było bardzo trudne do wydedukowania z tekstu samych przepisów, temu więc zawdzięczamy podjęcie powyższej uchwały przez obie Izby SN. Gdyby sama teza nastroczała jeszcze jakkolwiek niejasność, to rozwiewa ją fragment uzasadnienia uchwały, który brzmi, jak następuje: „przez »chwilę orzekania« należy rozumieć czas wydania pierwszego postanowienia w przedmiocie warunkowego przedterminowego zwolnienia”.

Stanowisko powyższe wywiódł wspomniana uchwała przede wszystkim z art. 120 § 4, powołując się nadto na art. 51, 57 § 1, 74 § 2, 76 § 3, 91 i 93 k.k. Główną rolę w tym stanowisku spełniają chyba przepisy art. 120 § 4 i 51 k.k.

Zdawać by się mogło, że przepis art. 51 k.k. nasuwać może odmienne implikacje. Przy wymierzaniu kary sąd, w fazie jurysdykcyjnej, bierze przede wszystkim pod uwagę kwestię wychowania, nauczania zawodu i wdrożenia do przestrzegania porządku prawnego. Realizacja tych zadań spada oczywiście przede wszystkim na organy wykonujące karę.

W praktycznej realizacji i przy założeniu, że cele wskazane w art. 51 k.k. są pomyślnie realizowane, omawiana uchwała da często skutek dość nieoczekiwany. Mianowicie wtedy, gdy pomyślnie realizowanie założeń z art. 51 k.k. trwa krócej, skazany będzie mógł być warunkowo zwolniony po upływie połowy kary, natomiast gdy trwa ono dłużej, skazany z prawa tego nie będzie mógł korzystać. Prawdą jest, że w pierwszym wypadku będzie on młodszym przy rozpoznawaniu wniosku o warunkowe przedterminowe zwolnienie, a w drugim — będzie w tej chwili starszy. Jakie to jednak ma znaczenie dla zasadności warunkowego zwolnienia, jeżeli w obu wypadkach sprawowanie się skazanych po popełnieniu samego przestępstwa było nienagane i widoczna jest ich reedukacja?

Stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy nasuwa pewne refleksje co do istoty

* Uchwała ta została opublikowana w OSNKW z 1972 r., poz. 94.